

Ты си найвелика свѣтына. И чрезъ тѣю повѣсть такожде ни явлѣвашъ, всеблагій Отче, какъ ѣ бола Твоа, Чѣда Твоа не само да хранишъ, но нарочно като доврѣ Человѣцы да воспитѣвашъ. Ты си Іосифа съ раннымъ страданіемъ — гоненіемъ и клеветою, чѣждымъ домомъ и темницею — таковаго благородна мѣжа и изобразилъ! Ты си Братію Іосифовъ исправилъ съ нѣждею, злополучіемъ и съ грѣжею совѣсти; Обратилъ си сѣрѣвѣю ненависть нѣхнѣ, дивѣю мѣрзость нѣхнѣ, нѣхное Богозаборавленіе въ благодарность, любовь и богопочитаніе! Я како постигнато въ това великое и красное страданіе нѣхно, намѣреніе Іосифово съ Братію ѣго, и како они радости достойни станаха, направѣ Ты край всѣмъ страданіемъ ихъ, и отъ самыхъ страданій ихъ и зникнаха и съ разцвѣтѣха радости, за кою никогда не са съ надѣвали. Съ не щѣ ме прочее ни мы — ако въ ны глѣдъ и сиромѣшество, клеветѣ и гоненіе, верѣги и темницы и Ожидѣвали — никогда да са Отчѣлваме! И увѣрени сме: какъ Ты, Творче, намѣрѣвашъ съ страданіемъ само да ны исправѣшъ! Всяка печѣлъ въ веселость щѣ съ преобрати! Славно Ты все щѣ направѣшъ!

Вщѣ и това: когда Твоа свѣта, премилостива, безпредѣлна любовь отъ ѣдѣныа и сѣ-